

Sygn. akt I CZ 15/05

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Helena Ciepla

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie z powództwa S. B.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Urzędu do Spraw Repatriacji

i Cudzoziemców

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2005 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 16 listopada 2004 r., sygn. akt I ACa .../04,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2004 r. Sąd Apelacyjny w W. odrzucił kasację powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

W zażaleniu powód zarzucił naruszenie "art. 393.5 w zw. z art. 393¹¹² § 1 k.p.c.", art. 26 konwencji o Ochronie Praw Człowiek I Podstawowych Wolności i art. 77 ust. 2 Konstytucji i wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie mają zastosowanie przepisy dotyczące kasacji w wersji redakcyjnej i numeracji obowiązującej przed dniem 6 lutego 2005 r. (art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 13, poz. 98).

Zgodnie z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., skarżący obowiązany jest przedstawić w kasacji okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie, czyli wskazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo, że orzeczenie oczywiście narusza prawo lub zachodzi nieważność postępowania. Okoliczności z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. mają charakter kwalifikowany (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie wystarczy powołać się na uzasadnienie związane z podstawami kasacyjnymi. Należy przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie kasacji do rozpoznania (por. uzasadnienie uchwały Połączonych Izb – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71, z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22, czy z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Tymczasem

w sprawie skarżący ograniczył się jedynie do przedstawienia w kasacji trzech ogólnych pytań: na czym polega wyrządzenie przez funkcjonariusza państwowego szkody przy wykonywaniu powierzonych mu czynności, czym jest normalny związek przyczynowy, do kogo adresowana jest pomoc przewidziana w art. 23 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest więc wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecnictwie sądów (por. np. postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, postanowienie z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Argumentów powyższych skarżący nie wskazał.

W zażaleniu podniesiono również, że w kasacji wykazano, iż zaskarżone orzeczenie rażąco narusza prawo. W razie powołania się na przesłankę wskazaną w art. 393 § 2 *in principio* k.p.c., skarżący powinien jednak przytoczyć argumenty świadczące, jego zdaniem, o tym, że naruszenie prawa nosi znamiona oczywistości. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że określone przepisy zostały naruszone w sposób zauważalny bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r., II UK 163/02, OSNAPiUS 2003, nr 18 – wkładka, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2004 r., I CZ 164/03, nie publ.).

Określony w art. 393⁻³ § 1 pkt 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji należy do wymagań dotyczących tylko kasacji jako szczególnego środka odwoławczego. Wykazanie tych okoliczności umożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny czy nie zachodzą podstawy do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 k.p.c.). Bez tych argumentów,

nawiązujących wprost do treści art. 393, kasacja byłaby środkiem odwoławczym niezupełnym, a selekcja wnoszonych kasacji, dokonywana przez Sąd Najwyższy w ramach badania wstępnego – nazbyt dowolna. Dlatego też nieprzedstawienie tych okoliczności skutkuje odrzuceniem kasacji *a limine*, a zatem bez wzywania skarżącego do usunięcia istniejącej wady kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 51 oraz z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52).

Z tych względów, na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 i 393¹⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.